

TOEN ZE NOG TEGEN ELKAAR SPRAKEN

Ik ben van het bouwjaar 50 en eerste inschrijving op 26.05.'51, dus heb ik de wereldoorlog niet meegemaakt, gelukkig. Ik heb er wel van jongs af aan veel over gehoord op familiesamenkomsten zoals kermissen, communies enz... Ik had veel nonkels die allemaal "den Duits" waren tegengekomen en de verhalen waren straf, soms ongelooflijk, en... hoe zatter de nonkels waren hoe heldhafter ze werden. Later kwamen dan de beelden op de tv en de oorlogsfilms die de wereld overspoelden. Maar het was allemaal van zien en horen zeggen.

Wat ik wel meemaakte was de opleiding tot vogelvanger (uiteeraard legaal en misschien ook wel eens illegaal) en vinkenier (minder geweld en gevaar, allez soms wel als je de garde tegenkwam).

Ik betrap mij er regelmatig op dat ik de plaatsen ongewild opzoek waar ik samen met mijn opleider, peet Oscar, mooie jeugdijaren heb beleefd. Als ik in de omgeving kom dan kan ik nog het oude beeld terughalen van de boomgaard met daar naast het slagske dat uitgaf op de weide waar ons vanghuisje stond en wat verder de plaats waar de dubbele slag lag. Nu staan daar huizen. Achter het kasteel/rusthuis waar wij toentertijd ieder jaar onder de krotjeskant takkelingen gingen vangen, vond ik vorig jaar in de grond nog een dikke pikket van 55 jaar geleden die ooit een veer van onze enkele slag droeg. Onverwoestbaar, want gemaakt uit een spoorwegbilde en dubbele creosoot. Dan komt het haar op uw armen recht en besef je dat je als kind toch bevoorrecht was om dat te doen wat je liefst wou: kind zijn! Op dat moment is de film in uw kopke gestart en sta je ergens op hetzelfde niveau van uw heldhaftige nonkels destijds, maar met dat verschil dat je uw echt gebeurde verhalen aan niemand meer kwijt kan. De oude garde is sterk uitgedund of verdwenen, op familiebijeenkomsten wordt er amper nog gesproken maar wel op schermkes gekeken. Ik moet er geen tekeningske bij maken zeker? Eén gezegde maakt het duidelijk: "Wie voor zichzelf zorgt, zorgt terzelfdertijd voor een goede vriend", dus ik neem genoegen met de film in hoofd...

Mijn eerste zetting was een shock, vijf kilometer dorny achter peet zijn Solex met een loodzware munitie in de hand en dan aan het café een plaatske zoeken om de vogel te zetten want overal stonden vinken op te warmen: op de venstertabletten, onder de struiken, in de lochting van de cafébaas, op de

koer... Nu zie je niet meer dat er vinkenzetting is, tot de laatste minuten, maar het was wat het was. Op café gaan was voor mij nieuw en ik wist niet waar eerst gekeken. Het was net of het ergens brandde; een dikke walm hing tegen het bruine plafond met de al even bruine luchter. Iedereen rookte of zat met een tutsje in de mondhoek dat ze om de minuut aanstaken, raar. Er was veel volk en nog meer lawaai. Peet had al direct een plaatske aan de toog, bracht mij een limonadeke, twee bondskaarten geld en zei: "Laat ze maar inschrijven." Inschrijven? Wat? Waar? Hoe? Schoorvoetend volgde ik een liefhebber die ook zoekende was en ja, daar zaten de inschrijvers aan een tafelke naast de toog om zeker niet droog te vallen, hoe kon ik het weten? Ik gaf mijn kaarten af, de dikke man bekeek mij en zei: "Haha, nen nieuwen kampioen." Ik groeide en voelde mij direct thuis, ja... zo snel kan het gaan. Iets voor negenen stond ik terug op ongekend terrein, de 'reeke'. Iets wat op school niet mocht was daar een must 'afkijken'. Ik deed alles wat mijn gebuur deed en die kreeg het op de duur in de gaten en dacht waarschijnlijk: "Daar zijn kosten aan." Maar er was geen andere weg. Iedereen ging naar zijn nummer en peet deed in de verte zo van 'allee!' . Iemand met een vlag zei: "Muiten van de grond, stap vooruit, muten op de grond en opschuiven naar rechts", alles in één adem en paf, ik ging naar links en ramde mijn tekenaar. Toen ik eindelijk op de goede stek zat riep de zelfde persoon: "Teken de goede", terwijl hij de vlag liet zakken. Mijn kop bonkte van al die bevelen op een paar minuten en opnieuw moest ik afkijken. De vink voor mij zong een liedje en ik zette mijn eerste streepje, eentje dat nooit meer van de lat zou gaan en de buur knikte dat het goed was... ik was vertrokken voor de komende 55 jaar. Ze zeggen soms: "De eerste keer is de moeilijkste en vergeet je nooit." Wel... ze hebben gelijk!! Na een uur trok ik fier als een pauw naar het café tussen mijn nieuwe vrienden 'de vinkeniers'. Peet had het ergste gevreesd maar het was anders. Toen hij vroeg wat ik dronk zei ik: "Nen export mee veel schuim... neenee een limonadeke." Mijn eerste kennismaking met de zettingen werd nog beter toen ik ook twee maal naar de prijzentafel mocht en de centjes mocht houden. Eén negatief punt... toen we thuis kwamen, zagen mijn benen alle kleuren van de regenboog want onderweg was het beginnen regenen en de papieren bloemen... u weet het nog wel zeker !

Ik was besmet en verslaafd in één zetting dankzij het boerenverstand van de ancients, een knikje, duimke, geen reactie bij een foutje maar verbetering... allez, ik moet het niet uitleggen. Maar het kon ook anders want één norske terechtwijzing kon er voor zorgen dat het de eerste maar ook laatste zetting

was. Wat in het nabije verleden wel eens gebeurde en nu ook nog wel eens voor komt. Spijtig !

Het kon niet snel genoeg zaterdag en zondag zijn en ik begon tot groot jolijt van mijn vader te bouwen aan mijn eerste vinkenkooi. Eerder een kippenkooi, maar het gedacht was alles. Het stopte niet meer en steeds werd ik zelfstandiger in de vinkensport, ving zelf mijn vinken, selecteerde, verleerde... Ik had een hobby voor het leven! En eerlijk gezegd, maar veel te weinig vernoemd, wordt moeder de vrouw onderschat. Want achter iedere vinkenier staat een begrijpende vrouw; elke zomer steeds opnieuw zijn de weekends voor een deel geprogrammeerd, zonder morren of een klein beetje aanvaard. Dat is ieder jaar minstens een etentje waard. Het vinkensouper is daarvoor gemaakt denk ik, hoho...

Ik ging op mijn vijftiende in het bestuur van de nieuwe maatschappij en beleefde daar evenveel feesten als zettingen, want zetten was toen een feest! Later liet ik mij verleiden om gewestleider te worden en ik heb er nog geen minuut spijt van dat ik besmet werd met de vinkencorona. Onder mensen met dezelfde passie en stand zijn, is een voorrecht dat in deze wereld kostbaar goed is geworden. Maar het is wat het is, wat het was leeft alleen nog in de hoofden van de believers, wij dus. We hebben al veel aanvallen moeten afslaan met dat wat de meesten onder ons bezitten: 'gezond verstand'. En we zijn bijlange nog niet van alle aanvallen af, maar we overleven de 'nieuwe wereld' zeker! Herinneringen moeten plaats maken voor de realiteit, er is meer weerstand, minder van alles, digitale communicatie, weinig opvolgers... Dus werk aan de winkel!

Zo eens uw eigen vinkengeschiedenis beleven kan deugd doen. Even ontsnappen uit die hectische wereld van nu, waar alles licht moet geven en lawaai maken. Wij konden en kunnen nog genieten van wat de natuur schenkt: rust... en de band tussen mens en dier, ook al is het maar een vogelke.

Sorry dat het artikel sterk in de 'ik'-vorm geschreven is, maar ik denk dat heel veel liefhebbers ongeveer hetzelfde hebben ervaren en daar nog dikwijls aan denken. Want achter dit alles zitten mensen die dit hebben helpen waarmaken. Ook mensen die er spijtig genoeg niet meer zijn, maar nog eens herinnerd worden in onze verhalen. Mensen die de naam van 'vogelliefhebber' steeds hoog in het vaandel droegen. En jaaa... ik weet het... 'k heb het al geschreven

dat ik pastoor had moeten worden met al dat preken, maar dan kon ik niet met de vinken spelen van 9 tot 10!

Lucien van Gent